

Místo, které mě přitahuje a zároveň děsí

Líčení

Pavlaína Štanderová, 8. A, 2013

Po večerní obloze plují temné husté mraky kupící se ve tmavých cárech, pod nimiž vysvítá chladný bledý půlměsíc vrhající na okolí přízračné světlo. Mírně fouká vítr přinášející náznaky neodvratně se přibližujících chladných období a spolu se slabým svitem pouličních lamp vytváří na vyhlazené ulici neustále proměnlivé, pokroucené, protáhlé stíny.

Beru za kliku těžké kovové brány, jejíž tepané mříže se tyčí proti nebi. Při otevírání slyším skřípavý, nelidský zvuk, který se rozléhá po setmělé, prázdné ulici. Zhluboka se nadechnu a vcházím dovnitř ... Cítím, jak na mě začíná působit zvláštní atmosféra tohoto místa – tajemná, téměř mrazivá, ale přesto tak vábivá a neodolatelná...

Pomalu scházím po kamenité, nerovné cestičce vinoucí se dolů z mírného svahu a slyším jen vítr a zvuky svých kroků jemně se bořících do půdy pod nimi. U hřbitovní zídky se vypínají vysoké, majestátní topoly s širokými kmeny porostlými vrstvou lišejníku, stojící nehybně v řadě jako sochy, strážci tohoto místa. Pod nimi a po celé ploše hřbitova ze země vyrůstají náhrobky, které se za ta desetiletí, co jsou zde zasazeny, staly součástí mokré, nasáklé a prorostlé půdy. Vypadají, jako by zde byly snad tisíce let, staly se němými svědky tragédií, zmařených životů. Kamenné, zdánlivě náhodně umístěné památníky s ohlazenými jmény se prohýbají pod tíhou vzpomínek, jež v sobě nesou. Vzpomínek těch, kteří zůstali. Mezi náhrobky nespoutaně prorůstá tráva, jež na nic nehledí, divoce se prodírá mezi každíčkou mezírkou, zaplňuje každou škvíru a vlévá tak do ní svůj život.

V lese pokroucených pomníků se v tlumeném světle občas zaleskne kapka večerní, smutné rosy. Na mysli mi vytanou hořké vzpomínky a představy... Smrt, strach z toho, že se na nás zapomene a zbyde jen datum a jméno. Je to zvláštní, ale zároveň je zde cítit i jakási úleva a klid.

V zadní části hřbitova vyrůstají vysoké kaštiny, jejichž koruny jsou poznamenané brzkým, ale přesto neodvratným časem podzimu. Svými barvami téměř narušují ponurost tohoto místa, zároveň jsou ale i jakýmsi zábleskem optimismu, naděje. Je slyšitelné šustění jejich listů, které se ochotně poddávají přerývanému chladnému větru, oddaně se vlní v jeho rytmu a některé z nich se pomalými pohyby ve spirálách snáší k zemi. Pomalu bořím nohy do listů a vdechuji tu úžasnou vůni... vůni podzimu.

Pomalu se přibližuji k východu a mímám kapli tyčící se proti obloze, připomínající maják v širém moři. Otevírám bránu, ještě na chvíli se zastavím a ohlédnu se... Plochu hřbitova začíná jemně, sotva viditelně zahalovat večerní, milosrdná mlha, rozplývající se po zemi v průsvitném, šedavém závoji. Atmosféra je najednou jiná, úleva a klid jsou najednou téměř hmatatelné, napětí nahromaděné ve vzduchu se uvolňuje a zanechává za sebou jen sotva znatelnou, smutnou stopu. Stopu, vzpomínku, nádech - právě kvůli těm se sem vracím.